

jeugdleden:

Jan Hendrik krijgt een vader!

Jan Hendrik is een zielige jongen, die lang naar zijn vader heeft gezocht. Hij is enige malen weggelopen uit het huis waar zijn moeder een kamer heeft. Zijn vader woont in een dorp in een mooi huis met een andere vrouw, maar Jan Hendrik is daar weggejaagd want vader wil niets van hem weten. Daarna is Jan Hendrik een heel lastige en vervelende jongen geworden, die het leven van zijn moeder nog verdrietiger heeft gemaakt, dan dat al was.

De mensen van de kinderbescherming die alle kinderen kennen die niet tot een gewoon gezin behoren, hebben zich dikwijls met hem bezig gehouden. Toen Jan Hendrik al te gek ging doen is hij opgenomen in één van onze tehuizen. Daar sloot hij geen vriendschap met de andere meisjes en jongens hoewel deze allemaal veel verdriet meegemaakt hadden.

Hij wilde maar één ding: een vader hebben.

Aan alle mannen die het tehuis bezochten vroeg Jan Hendrik: „Meneer, wilt u mijn vader worden...?”

Jullie zult wel begrijpen, dat het niet gemakkelijk is iemand te vinden, die kan voldoen aan de eisen die Jan Hendrik aan „zijn” vader zal stellen. Zo langzamerhand denkt hij dat een vader een soort „goedheilig sinterklaas” is, waarvan je cadeautjes krijgt. Hij heeft immers nog nooit ondervonden dat vaders ook wel eens streng zijn en je iets anders geven dan een zak met lekkers.

Maar nu hebben wij een pleeggezin gevonden, waarin voor Jan Hendrik een plaats is. Binnenkort gaat hij ons tehuis verlaten. Wij hopen dat alles goed zal gaan en hij een prettig leven zal krijgen.

Over elk van de honderden meisjes en jongens waarvoor jullie met je busje rondgaan, is een verhaal te schrijven. Ze horen geen van allen in een inrichting en het is eigenlijk heel droevig, dat ze er moeten zijn.

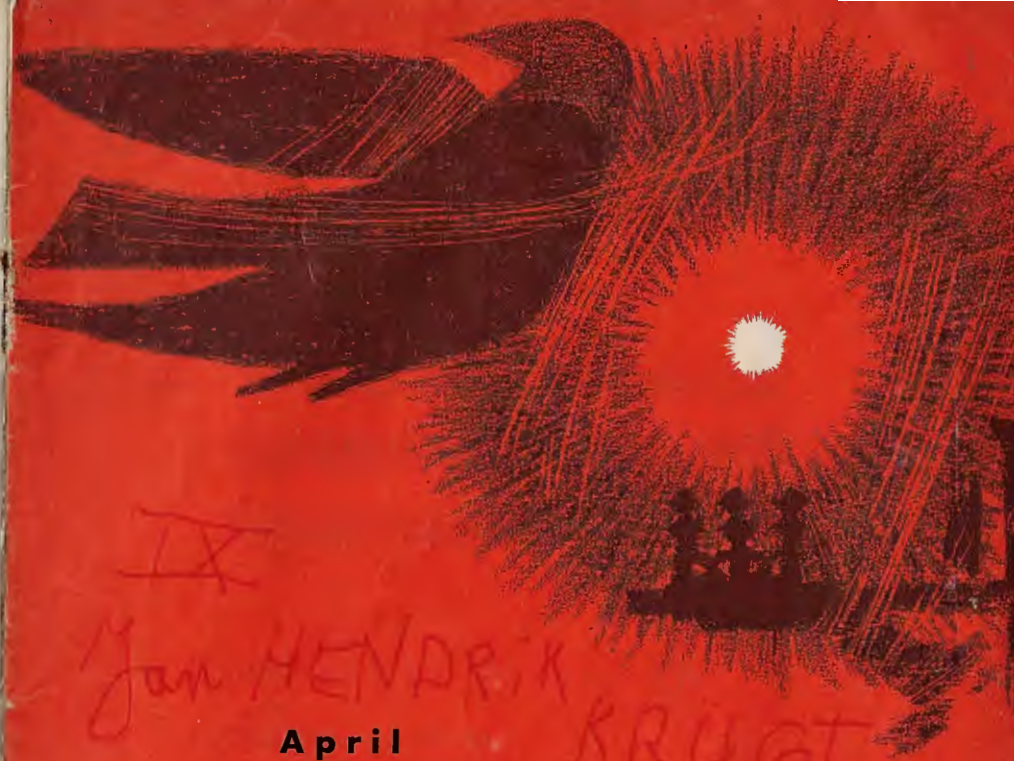
Daarom proberen wij de tehuizen zo prettig mogelijk te maken en een beetje te laten lijken op een gezin. Dat lukt nooit helemaal, want wij hebben geen vader en moeder voor hen.

Dat jullie helpen geldt bij elkaar te brengen om de kinderen zo gelukkig mogelijk te maken, is een prachtige daad. Je doet iets voor je vriendjes en vriendinnetjes in:

de Heldringstichtingen, de Martha Stichting en Valkenheide

Welbedankt hoor, ik reken graag op je. Tot de volgende VUURSLAG.

De Directeur.

April

Al onze lezers

EEN BLIJ PAASFEEST

gewenst.

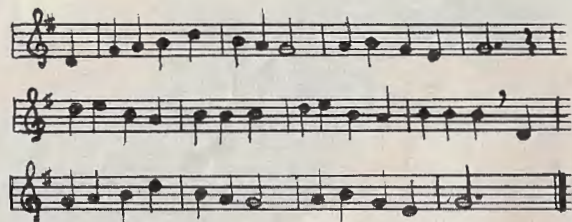
de Vuurslag

15e JAARGANG - APRIL 1965 - Nr 4

MAANDBLAD VOOR DE JEUGD

EEN NIEUW PAASLIED

Tekst: H. J. W. Modderman.
Muziek: W. ter Burg.

DE HEER IS OPGESTAAN

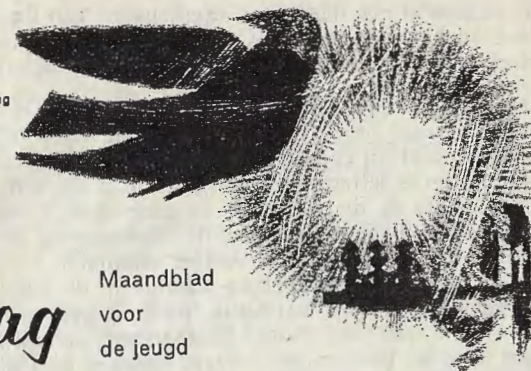
*De Heer is waarlijk opgestaan
opgestaan is HIJ
't Licht schijnt in de duisternis
zie hoe groot Zijn luister is
De Heer is waarlijk opgestaan
Hoor het en wees blij.*

*De Heer is waarlijk opgestaan
Hij verrees vol kracht
Zoek Hem bij de doden niet
maar versta het nieuwe lied
De Heer is waarlijk opgestaan
Hem is alle macht.*

*De Heer is waarlijk opgestaan
luister mensenkind.
In geluk, in angst en pijn
altijd zal Hij bij u zijn.
De Heer is waarlijk opgestaan,
Christus overwint.*

Uitgave van Bureau
Samenwerkende Protestantse Kinderbescherming
Johan van Oldenbarneveltlaan 44 - Amersfoort
Telefoon 13337 - Postrekening 4846
Redactrice: Mevrouw M. H. Graaff-Bresters
Koninginnelaan 29 - Groningen
Abonnementsprijs f5,- per jaar

de Vuurslag

Maandblad
voor
de jeugd

een Paaslegende

Grijs kwam de nevel uit het Neusiedlermeer opzetten.
Jager Gyor was de enige wandelaar langs het pad tussen de bomen, dat van het dorp Sopron omhoog het woud inslingerde.
De man woonde ergens in de wildgroei van boom en struik in een blok-hut, ver van de mensen.
Hij kende alle wegen van het land, elke heuveltop.
Hij wist waar de herten sliepen, waar de vosseholen waren en waar de das zich verstopte. Elke afdruk in de vochtige bosgrond was bekend.
Hij alléén kende de sluipwegen, de plaatsen waar de mooiste bloemen groeiden, de plekken waar de vogels nestelden.
Jager Gyor was hier oud geworden.
Zijn gezicht werd bruin van zon en regen. Het werd hard van de wind.
In zijn handen groeide het eelt van jarenlange arbeid.
Maar in het dorp kwam de jager zelden...

De mensen uit Sopron hadden tē vaak om hem gelachen; de kinderen scholden hem tē dikwijls uit. Ze trokken aan z'n kleren en knepen dan de neus dicht. „Hij stinkt... hij stinkt!” joelden ze...
Alleen voor de pelzen en de veren hadden de opkopers belangstelling.
Voor jager Gyor zēlf...?

Misschien alleen de dokter, die kruiden van de jager kreeg.
Nee, in het dorp voelde Gyor zich niet veilig.
Hier, tussen de bomen in zijn blokhut was zijn thuis!

De jager maakte vuur in de open schouw. De avonden waren kil en de nachten koud zo in 't prille begin van het voorjaar.
Straks moest hij er nog op uit. Weer naar het meer.
Om netten te zetten, want morgen zou er vis zijn... Dat wist hij zeker.
Gyor pakte de driepootkruk en ging voor 't vuur zitten.
De handen tegen de wangen, de ellebogen op de knieën geplaat.
Hij keek naar het gespeel van de vlammen.
En er kwam een behagelijke warmte in de hut.
De man dacht over wat hij in het dorp gehoord had.

Morgen zou 'r feest zijn, Páásfeest!
„Oh, vroeger had z'n moeder hem wel eens verteld, waarom de mensen met Pasen feest vieren, maar dat was lang geleden en het verhaal kende de jager zo precies niet meer. Maar kom, hij ging eten; de soep borrelde. En verder waren er gedroogde bosvruchten, verse kruiden en een stuk hazevlees in water gekookt.

„Vreemd, het is net of 'r vannacht iets bijzonders is... iets, wat me onrustig maakt,” mompelde de man.
Buiten trok de nevel op en de maan stond hoog aan de ijle hemel.
Na de maaltijd wierp hij vochtig zand op het vuur, totdat de laatste gloed smoorde.
Gyor nam zijn geweer en het net met een stel stevige stokken.
Hij stapte de nacht in langs het steile pad naar het meer...
Daar lag het water en het was er stil.
Gyor keek de oever langs.

Tegen een paar rotsblokken in het meer stond iets vreemds.
De geofende ogen van de woudloper zagen een vogellijf, roerloos in het water.
Zo'n dier met lange hals en scherp-spitse snavel had de jager hier nog nooit gezien. Waar kwam het dier vandaan...?
Nu stapte het uit de donkere schaduwplek te voorschijn.
Deftig kwam het op hoge poten, de kop omlaag bij het water, naar voren.
Nog een stap... wéér een en dan flitste de snavel omlaag.
In het maanlicht glinsterde even later een vis.
Gyor keek met verbazing toe. Wat een visser was die vogel!
Lange veren liepen over de rug, een mooie kuif stak achter de kop.
Een trekvogel?
Maar kom... het net moest in het water. Zorgvuldig zette hij zijn vang-

net op die plaatsen waar hij wist, dat 's nachts de scholen vis zwommen...

Morgen kon hij tevreden zijn... Hij wist het zeker.
Tevreden verzag Gyor zijn werk.

Boven hem verraadde de kalme wiekslag een vogel.
Gyor keek op. Hij volgde het donkere lijf, dat sierlijk neerstreek...
Hé, was dat niet de plaats, waar zoëven ook een vogel stond?

Wat was dat toch voor een dier...?

Gyor ging naar de wal en nam zijn geweer. Voorzichtig liep hij achter een paar bosjes om, ging op zijn buik liggen, kroop voorwaarts... dáár stond de vogel!

De jager kon hem goed waarnemen. Soms flitste de snavel van het dier vooruit. Dan werd later met schokbewegingen van de hals de vis gegeten. Het beest leek op een reiger. De tekening van het verenkleed was toch anders dan dat van de reigers, die Gyor kende.

Zulke zwarte veren... zo'n zwarte kuif...?

Weer pijnde de snavel van het dier voorwaarts.

Toenopeens...!

De jager sloeg de handen voor 't gezicht.
In het oosten straalde een fel licht langs de hemel. Een ongekend verblindend licht.
De maan en sterren verbleekten.

Als een golf spoelde het hemellicht over het meer. Alles werd wit.

En 't was of ineens de natuur opengebloeid was.

Uit het woud kwamen geuren van verse hars en honing drijven.

Vogels begonnen te zingen en hóorde Gyor goed...?

Hij kon de taal der vogels verstaan!

„De Heer is opgestaan... 't Is Pasen nu... de Heer is waarlijk opgestaan!” Gyor keek... Verstomd bij zoveel licht.

Smetteloos blank lag de wereld.

En de donkere vogel met de zwarte kuif stond naar het water gebogen... wit! Als gewassen met licht...

Alleen de poten en de snavel in het water waren zwarte streken in een veld van zilver. Op de rug van de vogel hingen fijne witte veren, de kuif was zilver-blank.

En de bomen reuzelden hun zang, de vogels sjilpten hun lied...

Daarna gleed het wonderlijke licht weg.

De bloemen sliepen en de bossen werden donker.

Ook de vogels zwegen en alleen de maan goot zijn licht uit, zwak en kil.
Maar in de lucht wickte een reiger...

Zijn verendek bleef wit, omdat hij l0s van de aarde kwam.
Tegen de donkergeworden nachtlucht vloog hij voort. Wit als zilver!
Tegen zijn gewoonte in, ging Gyor de volgende morgen al vroeg naar het dorp. Hij vertelde de dokter wát hij gezien had.
Maar de arts klopte de oude jager op de schouders en schudde het hoofd.
„Gyor, Gyor... je woont tē eenzaam daar in het donkere bos. Wij hebben nog nooit iets van het Paaslicht gezien. Je hebt vást en zeker gedroomd...”
Maar de jager wees naar de lucht.
Daar zag de dokter een zilver-vogel voorbijvliegen.
Als een reiger...
„Kijk!” riep Gyor, „kijk! Daar zie je nu de *zilverreiger!*”
Maar de dokter geloofde hem niet.
En de mensen van Sopron geloofden het verhaal van de jager hélemáál niet. Nòg altijd niet...
Maar de zilverreiger broedde vele jaren bij het Neusiedlermeer!

Mart W. H. de Weerd.

Puzzel je mee

met Tineke en Hendrika?

Tineke Lindhorst en Hendrika Arends uit Heino zonden ons de volgende puzzel.

Horizontaal:

1. vaartuig
4. man
7. heftig
9. ontkenning
10. deel van een schip
12. prijzen
14. muziknoot
15. kuil
17. geit

18. bovenste deel van het dek
19. zoon van Noach
21. niet dicht bij
22. royaal
23. afscheiding
24. meisjesnaam
25. moment
27. huid
28. pan
30. grappenmaker

32. rivier in Friesland
33. iemand die rookt
35. lid van het gezin
36. nagerecht
37. soort verf
39. venster
40. plaats op het platteland

Vertikaal:

1. heuvel
2. v0egwoord
3. moment
4. kip
5. rivier in Friesland
6. komt uit de schoorsteen
8. open
9. deel van het lichaam
11. lokmiddel (voor de visser)
13. schuur- en reinigingsmiddel
14. droog
16. soort steen
18. getal
20. los (zánd)
21. dik
24. ontkenning
26. doek
27. heeft een kip
28. speelgoed
29. moment
31. groente
33. mannetjesschaap
34. wiel
36. lid van het gezin
38. jongensnaam

Al regent het en is het guur,
Ginds in dat hoekje, bij de schuur,
Staan narcissen te dromen,
Hun jasjes zijn zo stralend geel,
Fier staan ze daar, het zijn er veel,
Ze zijn vannacht gekomen.

De vogels bouwen weer een nest,
Een dikke mus doet goed z'n best,
En sleept met dunne takken,
Een zwaluw, op z'n voorjaarsvlucht,
Scheert sierlijk langs de grauwe lucht,
Om toch wat zon te pakken.

De eenden kwakelen in de plas,
Het bokje dartelt in het gras,
En ik speel vrolijk buiten,
Maar dan opeens, o wat is dat?
Het giet alweer en ik word nat,
Het klettert op de ruiten.

Ja, 't is nog koud en nat en guur,
Ook in dat hoekje bij de schuur,
Waar narcissen nu beven,
Ze rillen van het koude weer,
Maar eens komt toch de zon wel weer,
Al duurt 't misschien nog even.

T. van Brussel-Bakker.

Een verrassing voor het Paasontbijt

Hiervoor heb je nodig:

Voor alle familieleden één hardgekookt ei, een half hard puntbroodje en een paar stukjes tomaat, wat sla en peterselie en augurk.

Nadat de eieren ongeveer 7 minuten hebben gekookt houd je ze onder koud stromend water en pelt ze af. Dan snij je het onderste kapje eraf, zodat het ei kan staan en je brengt met reepjes augurk mond ogen en neus op het ei aan (de mond kan ook van een sliertje tomatenpuree).

Nu zet je dit „ei-gezichtje” op de helft van een iets uitgehold hard puntbroodje en je zet er een „muts” op van een kapje tomaat, dat je ook een beetje uitholt. Onder de muts uit kun je een paar stukjes peterselie laten uitkomen, bij wijze van „haar”. Met een stokje prik je de muts op het ei vast.

Het bordje, waarop je dit Paasei voor ieder klaarzet, versier je met wat blaadjes sla, de restjes tomaat en een toefje mayonaise en misschien ook met een piepklein kuikentje en dan ben ik er zeker van, dat de hele familie verrukt is van deze Paasverrassing!

En nog een paar ideetjes voor de Paastafel

Narcissen en tulpjes

Hiervoor heb je nodig:

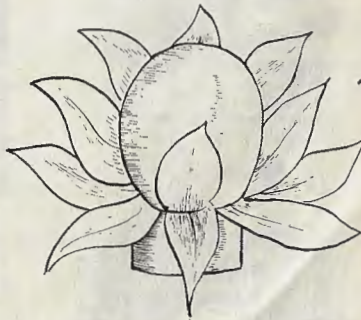
rood, geel en groen crêpe-papier,
lege closet rollen,
plaksel en een schaar.

Knip een closet-rol in ringen van plm. 3 cm en beplak deze ringen aan de buitenkant met groen crêpe-papier.

Voor de bloemblaadjes knip je een stukje van $6\frac{1}{2}$ cm van de hele rol crêpe-papier. De lengte van de blaadjes wordt $6\frac{1}{2}$ cm en de breedte moet ruim 2 cm worden.

Plak de blaadjes iets over elkaar aan de binnenkant van de ring die je net beplakt hebt.

Nu nog een ei erin en de bloem is klaar.

Je snapt het natuurlijk al, een bloem met gele blaadjes is een narcis en een bloem met rode blaadjes is een tulp.
Echt feestelijke eierdopjes en... niet moeilijk hoor!

Nog een eierstandaardje

Dit is iets voor de goede tekenaars onder jullie.

Je hebt er voor nodig:

een luciferdoosje,
tekenpapier,
kleurtjes of verf,
een stukje groene crêpe-papier,
plaksel en een schaar.

De kip op het tekeningetje is niet om na te tekenen maar alleen om te laten zien, hoe je moet doen. Inplaats van een kip, kun je ook een eend of een zwaan tekenen.

1. Je legt een ei in het luciferdoosje. (Dit doe je om te kunnen zien of de afmetingen goed zijn.)
2. De vogel die je getekend hebt, maak je twee keer, je kleurt ze en plakt ze aan beide lange zijden van het luciferdoosje. Kop en staart worden ook vastgeplakt.
3. Plak nu om het hele doosje een randje gras van crêpe-papier.

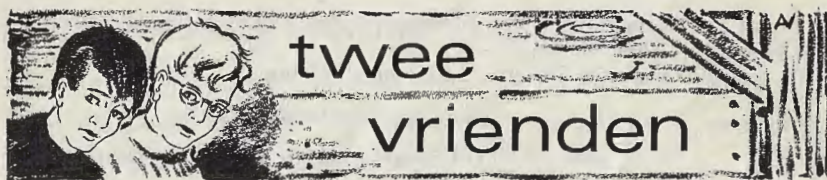
G. v. d. R.-R.

Opsporing verzocht

Dit keer zijn het drie dieren die zich schuil houden in deze zinnen. In elke zin staat er één. Probeer ze te vinden.

1. Die grote koolraap is net iets voor mij.
2. Al ben je nog zo slim het lukt je toch niet.
3. Komt er atoomkracht bij te pas?

4 een vervolgverhaal uit de laatste wereldoorlog door E. J. Krol

Bas keek de man aan, met ogen groot van angst; zijn hand omkleemde de spijlen van het hek. „Was ist doch?” vroeg de Duitser „Was ist doch?” Bas verstond het niet, maar begreep het plotseling wel. Hij stotterde wat en wees achter zich door 't hek. „Die bal,” zei hij. De soldaat keek ook. „Komm mit,” zei hij en tikte Bas even aan z'n schouder.

Bas dacht niet aan wegllopen, hij liep mee omdat hij zo geschrokken was zeker. 't Was net of hij niet denken kon. Bij 't schildwachthuisje bleef de soldaat staan. Hij wees naar de bal en zei in 't Duits: „Pak hem, snel.” Bas begreep het niet en keek verbaasd en bang naar de Duitser. Die lachte een beetje. „Toe maar, pak je bal en snel weer weg!” Hij duwde

Bas achter 't hek langs de bosjes. Nu liep Bas naar de bal en met een vuurrode kleur kwam hij weer, de bal in twee handen. Weer lachte de schildwacht. „Fusball,” zei hij en ging weer op zijn post staan. Bas schuifelde langs hem heen, keek nog eens en draafde toen weg.

Bij de hoek stopte hij de bal zo'n beetje onder z'n jas. „Ik heb hem, hoe bestaat 't, hoe bestaat 't! Hij dacht dat 't mijn bal was.”

Bas stompte er tegen zodat zijn knokkels er zeer van deden. Keihard was ie! Hij stuitte uit blijdschap en opwindning hoog met de bal en ving hem steeds als een echte doelman weer op.

Maar toen merkte hij hoe een paar mensen naar hem keken; hij schrok! Ze vonden het natuurlijk vreemd dat een jongen in deze tijd met een echte bal liep. Straks zou er nog iemand vragen hoe hij er aan kwam. En wat moest hij dan zeggen? Van een Duitser gekregen? Dat kon niet. Dat kon nooit!

En wat moest hij thuis vertellen? Aan moeder en aan Hildo?

Hij wist zich opeens geen raad meer. Want thuiskomen met de bal ging niet, ze zouden hem niet geloven, maar morgen bij de jongens met die bal aankomen ging ook niet, stel je voor; iedereen zou er over praten en misschien zouden de Duitsers de bal gaan zoeken en... Hoe langer Bas erover nadacht, hoe banger hij werd. „Ik ga de bal verstoppertje,” dacht hij — zover mogelijk verstoppertje — niemand mag 'm ooit zien, zolang de oorlog duurt.

Bij zijn huis gekomen liep hij snel het gangetje naast de garage in; hij

had opeens aan de olietonnen gedacht in het hoge gras. Daar zou hij de bal verstoppertje! De oude auto's stonden er in het half donker te wachten. 't Leek wel, of de autogeraamtes hem met de kapotgeslagen ruiten dreigend aankeken. Bas liep er haastig tussendoor. Bij de olietonnen durfde hij langer te blijven. Hij zocht er één uit, die midden tussen de andere stond. Dat was een goede plaats, dacht hij.

Toen hij ertegen stootte zag hij dat ze omgekeerd stonden. Je kon er wel inkruipen; „daar leg ik de bal,” zei hij bij zichzelf.

De grote, roestige ton kon aan één kant gemakkelijk opgeduwd worden. Scheef tegen een andere aan. Bas kroop er in. Het gras was geel geworden en een beetje nattig. Toen hij de ton weer recht zette was het helemaal donker om hem heen. Gauw kroop hij weer naar buiten; de bal was veilig opgeborgen.

Gelukkig was er morgen nog geen school; en als hij de jongens tegenkwam en ze gingen naar de bal vragen zou hij wel iets verzinnen. Maar ze zouden hem natuurlijk toch uitlechten en voor opschepper uitschelden. Het beste zou zijn dat hij Max maar vertelde, dat hij helemaal geen bal had. Het was natuurlijk ook flauw van hem geweest zo tegen Max tekeer te gaan; Max was anders toch meestal een fijne vriend.

Met trage stappen liep hij door het donker naar huis; als hij het maar aan iemand vertellen kon. Toch aan moeder misschien of aan Allie, zijn zusje?

Maar toen hij binnenkwam stond moeder zo vreemd naar hem te kijken, alsof ze hem eigenlijk helemaal niet zag en boven hoorde hij stemmen. Wie waren er op zolder?

„Moeder wat is er?” vroeg hij, maar ze schudde haar hoofd. „Och niks,” zei ze alleen maar. Bas liep door naar zijn kamertje en kleedde zich uit.

„Wat is er nu weer?” dacht hij. Hij voelde zich verschrikkelijk alleen.

De volgende middag kwam Jan Schepen hem halen. „Ga je mee; ik weet een plek waar je hout kunt vinden; achter de scheepswerf!” Samen gingen ze op pad. Jan praatte niet meer over de bal. Hij was veel te blij, dat hij eindelijk een vriendje had. „Je kunt vast wel eens bij ons komen,” zei hij tegen Bas. „Maar niet zo vaak, want we zijn bij ons thuis met zoveel kinderen. Twee slapen in de keuken en ik in 't grote bed met nog twee broertjes. Arie heeft gisteren hout gehaald van de werf. Achter de kazerne is het. Je kunt er zomaar zoeken en meenemen zoveel als je wilt.” „Zijn er geen Duitsers?” vroeg Bas. Ik weet het niet, misschien wel!

(wordt vervolgd)

Oplissing: 1. aap, 2. os, 3. rat.

Deze maand de vlag uit voor

ONZE KONINGIN

Nadat we in maart allemaal gevlagd hebben voor onze verloofde prinses Margriet, vieren we 30 april weer feest ter ere van onze koningin Juliana, die niet alleen zo'n goede moeder van haar gezin, maar echt een moeder van ons hele land is. Wij wensen haar en haar familie namens alle Vuurslaglezers van harte geluk op deze feestdag en wensen haar bovenal Gods zegen toe.

Hopenlijk wordt het een echt zonnige en feestelijke koninginndag!

Eigen werkrubriek

Vuurslaglezers schrijven zelf

Mieke de Heer uit Ridderkerk maakte dit leuke versje:

*Er klom daar boven de horizon
het eerste bedeesde licht van de zon
Het kleurde de donkere hemel rood
het maakte de kleine wereld groot
en het nieuwe leven begon*

*Maar de boeren keken eens naar de lucht
en zeiden verdrietig en met een zucht:
„Ik denk dat 't vandaag weer regen wordt
Tja — regen komen we niet tekort”
en de kat nam alvast maar de vlucht.*

*De vogels kregen de druppels op hun kop
en staken spinnig hun veren op
Het hielp geen steek — dat wisten ze best
Ze kropen al mompender weer in hun nest
En hesen een bordje in top: en schreven erop
dit heet: „De BUT”.*

Baas boven baas

„Onze kip heeft gisteren twee eieren gelegd,” zei Pietje Puk. „Pfuh, dat is niks,” antwoordde zijn vriendje. „Mijn vader heeft verleden week de eerste steen van het nieuwe stadhuis gelegd!”

Onze maandelijkse rubriek voor weetgrage lezers

1 April

Dat één april, de dag van de grappen is, dat weten we allemaal wel.

„Zeg, er zit een gat in je kous, of: je veter is los.” Zo zijn er nog veel meer dingen, die we dan tegen elkaar kunnen zeggen.

En als een meisje dan, verschrikt, naar haar kous ziet, waar helemaal geen gat in zit en een jongen bemerkt, dat zijn veter keurig in de strik zit, dan roepen we vrolijk: één april!

Maar hoe komt dat eigenlijk, dat de mensen elkaar op de eerste dag van april voor de gek houden? Dat is een andere zaak! Velen denken dat de één-april-grappen iets te maken hebben met de inneming van Den Briel door de Watergeuzen. Daarvan heb je allemaal wel eens gehoord:

*„Op de eerste april
Duc d'Alva verloor zijn bril.”*

Zo luidt het rijmpje. Met Duc d'Alva wordt de hertog van Alva bedoeld, die bij het begin van de tachtigjarige oorlog in ons land de baas was. Alva verloor in 1572 Den Briel en toen zei men al gauw, dat hij „de bril op z'n neus kreeg.” In die tijd werd met bril een breidel bedoeld; dat was een tang, die om de neus van een onwillige stier werd geklemd om hem in bedwang te houden. Doordat Alva nu een bril (Den Briel, of Brielle) op zijn neus kreeg werd zijn macht gebroken.

Er is nog een rijmwoord over de eerste april, dat zegt:

*„Op de eerste april
stuur je de dwazen waar je wil.”*

Hiermee wordt bedoeld dat de mensen vroeger onnozelen allerlei vreemde boodschappen lieten doen. Zo werd iemand uitgestuurd om gedroogde sneeuw, gesponnen zand en een vierkante cirkel te halen.

Niet alleen in ons land worden op één april grappen gemaakt, maar ook in Duitsland, Frankrijk en Engeland probeert men elkaar op die dag beet te nemen.

Dat — in het ootje nemen — vindt vermoedelijk zijn oorsprong in een Noorse sage. Een sage is een overlevering, een soort sprookje, dat steeds wordt doorverteld.

Er was eens een Noorse reus, die gedood werd door de Asen. Zijn dochter, die Skathi heette, trok toen de wapenrusting van haar vader aan en ging naar de Asen om hen te bestraffen. De Asen wilden haar vriendelijk stemmen en zeiden, dat ze een man uit hun midden mocht kiezen. Maar zij mocht bij het kiezen alleen de voeten van de Asen — dat

waren goden uit het hooggebergte — zien. Skathi zocht toen een paar voeten uit en riep: „Die kunnen van niemand anders dan van Balder zijn.

Balder was een voornaam God, moet je weten.

Maar ze behoorden toe aan Njord, die heerste over de zee en de winden en de scheepvaart en de visserij.

Omdat Skathi op de eerste april door de Asen zo was beet genomen, zegt men, dat sindsdien de eerste april de dag van de grappen is.

J. R.

Toen men voor 't eerst een pijp rookte

Walter Raleigh, een beroemd Engels edelman en officier uit de zestiende eeuw, was één van de eerste mensen, die een pijp rookte. Maar wat gebeurde toen hij eens op een dag rustig in zijn kamer zat te „dampen?“

Zijn knecht klopte aan om een brief aan zijn meester te overhandigen en schrok hevig, toen hij zijn meester daar in rook gehuld zag zitten met een rood-brandende gloed ter hoogte van zijn gezicht.

„Mijn meester staat in brand,“ dacht hij en hij holde weg. Een ogenblik later kwam hij terug met een emmer water en voor Sir Walter Raleigh erop bedacht was, had hij de inhoud over zijn meester uitgestort.

Groot was zijn verbazing toen deze hem later, nog druipend van het water — maar hartelijk lachend, uitlegde dat hij graag zo'n pijp rookte, maar dat deze heus ook wel gedooft kon worden zonder nat pak.

Illustraties in dit nummer:

Nelly Donker, E. van Hagendoren, A. v. Ueen.

Pim Paashaas heeft zo'n pech,
O zeg, nu moet je horen,
De domme Paashaas heeft,
Z'n mooie mand verloren,
Net stond hij nog op 't mos,
Bij 't huis van Door Konijn,
Nu is het mandje weg,
O, o, waar zou het zijn?

Pim Paashaas heeft verdriet.
Want hij kreeg net een standje,
Wel honderd eitjes deed
Hij gist'ren in dat mandje,
De Paashaas is nu boos,
En moppert: „Dom, dom dier,
Ga zoeken, één, twee, drie,
En breng de mand weer hier.“

„Vanavond bij het licht,
Van 't vriend'lijk lachend maantje,
Moet jij beslist op stap,
Je weet, dat is je baantje,
Omdat in ieder huis,
Een aardig kindje wacht,
Op 't bontgekleurde ei,
Dat jij het brengt vannacht.“

Pim Paashaas zoekt en zoekt,
Huilt tranen, ja met tuiten,
Maar 't mandje is er niet,
Niet binnen en niet buiten,
Nu zit hij droef op 't mos,
En snikt van „ach“ en „wee“,
Wie nam de Paashaasmand,
Van Pim de Paashaas mee?

Wat loopt daar op de weg?
Wie sluipt er bij het brugje?
't Is Karel'tje Konijn,
Met 't mandje op z'n rugje,
Wat wil dat stoute dier,
O foei, hij mag niet stelen,
Nee, Karel'tje Konijn,
Wil alles goed verdelen.

Een ei voor kleine Piet,
En centje voor Margootje,
Een ei voor buurmans Kees,
En ook één voor z'n Grootje,
Een ei voor dokter Zwart,
En één voor slager Klaas,
Een ei voor iedereen,
Maar nu niet van de haas.

Ja, Karel doet z'n best,
En legt bij ieder deurtje,
Een heerlijk kippeï,
Maar nu niet met een kleurtje,
En lachend denkt het dier:
„Een ei voor groot en klein,
Bracht dit jaar niet de haas,
Maar Karel Paaskonijn.“

T. van Brussel-Bakker.

allemaal, maar daarom was hij dan ook tot Paashaas gekozen. Hij was de grootste en dikste haas van het hele bos en bovendien ook de snelste en sterkste. De zwaarste vrachtjes droeg hij met gemak en de vlugste dieren moesten het in hardlopen tegen hem afleggen. In de winter, wanneer de koude Oostenwind door de kale takken van de bomen joeg, kropen ze gezellig in hun warme holletjes, maar zo gauw de sneeuw in de bossen begon te smelten en de eerste bloempjes schuchter hun kopjes omhoog staken uit het mos, brak er een drukke tijd voor het hazenvolkje aan.

Dan werd er gesjouwd met emmers en verfkwasten, dan verliet ook de Paashaas z'n huisje. Met een grote mand op z'n rug ging hij op bezoek bij de boerderijen en overal waar hij kwam, kreeg hij heerlijk verse kippeieren. Thuis, in het bos, werden al die eieren gekleurd en beschilderd. Zo deden de hazen al jaren en ze waren dan ook bijzonder bedreven in het ei-schildersvak. Zo gauw het laatste ei kant en klaar in de mand werd gelegd, vertrok de Paashaas weer. Hij verliet het bos om alle kinderen zo'n prachtig Paasei te brengen. Maar op een keer gebeurde er iets ergs. De Paashaas had zich vergist. Hij kwam één eitje te kort. Dat was in z'n lange Paashazen-leven nog nooit eerder voorgekomen en hij schrok dan ook verschrikkelijk. Want nu zou z'n beste vriendje Jantje, die altijd zo lief voor dieren was, het zonder Paasei moeten doen. Verdrietig ging de Paashaas aan de kant van de weg zitten. Hij dacht en dacht en hij keek wel honderd keer in z'n mand, of het eitje misschien ergens tussen het stro verscholen lag. Maar nee, de mand was leeg en de

mand bleef leeg. Dikke tranen biggelden over z'n hazensnoetje. Wat naar was dat nou toch. Een kip, die juist haar ochtendwandelingetje deed, zag het dier daar zo treurig zitten en vroeg nieuwsgierig wat er toch wel aan de hand was. De Paashaas vertelde haar het hele verhaal, maar toen de kip alles gehoord had, begon ze te lachen en ze kakelde: „Is dat nu zo erg? Maak je maar niet druk hoor, ik zal je wel helpen. Ik heb in mijn hok nog een prachtig Paasei liggen. Geef dat maar aan Jantje. Kom maar eens mee.”

Blij liep de Paashaas met de kip naar het kippenhok en inderdaad, in een donker hoekje lag een mooi wit ei.

„Pak het maar vlug,” kakelde de kip. „Ik wed dat Jantje nog nooit zo'n mooi ei heeft gehad.”

De haas keek vreselijk teleurgesteld. „Dat is toch geen Paasei,” zei hij een beetje boos. „Dat is een doodgewoon kippenei, precies zo'n ei als Jantje elke morgen van z'n moeder krijgt. Daar heb ik niets aan.”

Het kipje lachte geheimzinnig. „Doe nu maar wat ik je heb gezegd. Je zult er beslist geen spijt van hebben.”

Zo gebeurde het dat Jantje een paar uur later een gewoon wit eitje tussen de rozenstruiken vond. Verbaasd stond hij er mee in z'n hand.

„Nu ja, de Paashaas zal er wel een bedoeeling mee hebben, met zo'n gewoon ei dacht hij,” en hij legde het op tafel, toen ze brood gingen eten.

Maar weten jullie wat er gebeurde? Jantje nam net een hap van z'n derde boterham toen opeens... „Tik, tik, tik,” klonk het binnen in het eitje en er sprong opeens een barst in de schaal. Daarna kwam er een gat in en toen... Toen wipte er een klein geel kuikentje uit. Het trippelde over de tafel en sprong op de rand van Jantje's bord. Jantje kreeg een kleur van plezier en de ogen van vader en moeder werden groot en rond van verbazing.

Het donzige balletje liep van de ene kant van de tafel naar de andere en voelde zich al helemaal thuis. Tussen de struiken in de tuin zat de Paashaas. Hij kon z'n ogen bijna niet geloven, toen hij dat kleine kuikentje uit het Paasei zag kruipen.

„De kip had gelijk,” dacht hij. „Dit is het mooiste ei dat ik ooit heb uitgedeeld. Geen wonder, dat Jantje daar blij mee is.”

Toen keerde de Paashaas zich om en sprong terug naar het bos. De lege mand bungelde vrolijk heen en weer op z'n rug. De Paashaas was tevreden. Alle kinderen hadden ook dat jaar weer hun Paasei gekregen.

De wedstrijd

Als jullie dit lezen, is het al weer april! Volgens de kalender is het dan lente! Heerlijk is dat, hè! Voor jullie komt dan al weer gauw de Paasvakantie, met het blijde Paasfeest — het feest van de Opstanding! — Overal bloeien al weer de bloemen, de vogels zingen en jubelen en ook in ons hart kan er dan zo'n vreugde zijn, omdat de winter weer voorbij is en de wereld er weer zo anders uit ziet! En dan hoop ik, dat jullie ook weer met nieuwe moed en lust het Hemava-busje gaan opnemen en er mee rondgaan. Vanzelf krijgen jullie dan ook weer „de Vuurslag” in handen en kunnen jullie weer meedoen aan de nieuwe wedstrijd, die hieronder volgt. Hopelijk zullen jullie deze niet zo moeilijk vinden als de vorige. Of heb ik dat mis? Er kwamen nl. maar weinig inzendingen en daar waren er maar 10 bij, die goed waren. En maar 2 die in aanmerking kwamen voor een prijs, omdat ze leuk versierd waren. Die 2 waren van:

Annelies Roozen (9 jaar) uit Amersfoort, die de 1e prijs kreeg en van *Betsy Geleyn* (11 jaar) uit Aalsmeer, die met de 2e prijs ging strijken. De overige 8 stuurde ik een troostprijs. En de overige inzenders(sters) een kaart.

En hier komt dan *de nieuwe wedstrijd*.

DE NIEUWE WEDSTRIJD

Hieronder vinden jullie 16 zinnnetjes. Uit elke zin moet één woord worden gekozen, en die 16 woorden vormen dan samen drie bekende gezegden over de maanden maart, april en mei. Ze staan in de juiste volgorde. Meer zeg ik er niet van. Doen jullie weer allemaal mee? En maken jullie er een leuke tekening of andere versiering bij? En dan inzenden vóór of op 3 mei met duidelijke naam, adres en provincie, leeftijd en of je een jongen of meisje bent aan onderstaand adres.

1. Op 21 maart begint de lente.
2. Terwijl moeder het brood snijdt, roert Mientje in de pap voor kleine broer.
3. Als hij gauw zijn bordje leeg eet, mag hij met vader mee naar de stal.
4. Daar is een ezeltje met een lange staart.
5. Ook in april kan het nog wel eens sneeuwen.
6. Wie goed doet, goed ontmoet.
7. Wat gaan we doen in de vakantie.
8. Als de haan kraait, doet hij zijn ogen dicht.
9. Als ik groot ben, wil ik graag kleuterleidster worden.
10. De madeliefjes bloeien al in het gras.
11. De heerlijkste maand van het jaar is de maand mei.
12. Onze kippen leggen dan goed.
13. Alle koeien gaan weer naar de wei.
14. Overal hoort men de vogels fluiten en jubelen.
15. Het is een genot om naar hen te luisteren.
16. Het mannetje zoekt voedsel, het vrouwtje zit op het ei.

Allemaal weer heel hartelijk gegroet door tante Greet, Alb. Verweystr. 63b, Voorburg.

Boeken voor klein en groot

Voor 6—9 jaar, wellicht ook voor oudere dierenvrienden, is *WITTEWIEK DE ZWAAN* van Inga Borg, een fantastisch mooi, in fijne tinten, getekend prentenverhaal, dat het echte leven van een zwaan geeft, vanaf zijn geboorte tot hij zelf een gezin sticht, met als bijzonderheden de vlucht voor de honger naar de stad en de redding uit het ijs. (Uitg. Nijgh & v. Ditmar.)

Voor meisjes van 8—12 jaar is *EEN GELUKKIG GEZIN* van Gunnel Beckman, dat je een jaar lang doet meeleven met de belevenissen van een Zweeds gezin met vijf kinderen, een echt leuk stel, waar altijd wel wat mee aan de hand is. Er gebeurt zoveel, dat moeder het een „betoverd jaar” vindt, vooral omdat zij op verrassende wijze een zomerhuisje aan zee krijgen. In het vervolg *ZOMER OP HET EILAND* (voor 10—14 jaar), dat enkele jaren later speelt, maken we een vakantie aan zee mee, een heerlijk vrijbuitersleven met de nodige avonturen, waarin de 15-jarige Tova zich als schrijfster ontpopt. Gezellige boeken! (Uitg. Callenbach.)

Voor jongens en meisjes van 9—13 jaar is *EI-BERTHA, DE OOIEVAAR* van C. E. Pothast-Gimberg. Als de vaderloze Aart met moeder en zusje verhuist naar grootvaders boerderij in Drente, vindt hij het heel erg zijn vriend de ooievaar te moeten achterlaten. Na veel wederwaardigheden en met deskundige hulp komt er echter ook een nest ooievaars bij de boerderij. Goed verteld verhaal, vooral voor dierenvrienden, met veel wetenswaardigs over ooievaars (Uitg. de Arbeiderspers.)

Voor jongens vanaf 12 jaar is een bijzonder interessant boek *AVONTUUR IN AUSTRALIË* van Maria Wolkowsky. Na de dood van hun ouders trekken een oudere broer en zijn zusje naar de schapenfarm van hun oom in Australië, op een zeer afgelegen plaats. Dit boek beschrijft hun aanpassing, hun aanraking met bevolking en vreemde dieren, maar vooral het contact met de oer-Australiërs en in het bijzonder Palpara die het zusje van de dood redt en later zelf wordt gered door de broer, als de medicijnman hem heeft willen doden. (Uitg. Callenbach.)

Voor meisjes van 11—14 jaar is *DAT MALLE GEVAL* van Grace Allen Hogarth, een ABC-pocket. Met een moeder lang in het ziekenhuis, een drukbezette vader en een strenge tante, is Helen wel erg eenzaam en leeft vaak in een eigen droomwereldje. Hierdoor doet ze wel eens vreemd en wordt ze op school geplaagd en „dat malle geval” genoemd. Hoe er een ommekeer in haar leven komt, kun je lezen in dit aardige verhaal uit grootmoeders jeugd. Knappe illustraties! (Uitg. De Arbeiderspers.)

Marian Hesper-Sint.